

[Villemoes.]

vejen, bruges til Dækning af de almindelige Statsudgifter, medens Resten skulde henlægges. Kunde vi da faa en Skattelov, som var nogenlunde forstaaelig for Skatteyderne i Stedet for disse to Love, vilde jeg mene; at der derved var afhjulpet et ikke saa lille Savn. Naar den høje Rigsdag bygger den ene Lov efter den anden oven paa bestaaende Love, bliver det ofte saaledes, at disse Tillægslove bliver mere og mere vanskelige at forstaa.

Jeg tror, at hele den høje Rigsdag er indstillet paa, at Krigsfortjeneste kan beskattes og kan beskattes endog særdeles højt, men her drejer det sig om Indbetalinger for Skatteyderne, der i visse Tilfælde kan siges at have det daarligere, end de tidligere har haft det. Vi har naturligvis Lovforslagets § 5, som nu ogsaa her i Dag har været omtalt gentagne Gange, hvorefter Skattedepartementet kan nedsætte eller fritage, saafremt en skattepligtig indgiver Begæring; men — Haanden paa Hjertet: mon ikke en saadan Fritagelse bliver en sjælden Undtagelse?

Det ærede Medlem Hr. Stensballe var inde paa det, og andre har været inde paa det. Ja, den højtærede Finansminister ryster paa Hovedet, og det skulde glæde mig, om det blev det almindelige. Ved at læse Bilag 1, som fulgte med Betænkningen fra Folketingsudvalget, og hvori den højtærede Finansminister netop har udpenslet sine Synspunkter paa dette Omraade, har jeg vel forstaaet, at der kan blive Tale om Undtagelsestilfælde. Men selv om en Skatteyder tror, at han skal undtages, saa ved vi jo, hvordan Skatteautoriteterne i vort Land tager en saadan Sag. Manden faar sin Skatteregning, og der staar paa den, at Skatten skal betales i et Antal Terminer, og at den og den Dato er den sidste Dag, ellers løber der Renter paa, og naar det gaar endnu værre, kommer han i Tugt- og Rasphuset, eller i hvert Fald kan der ske ham noget andet galt. I et saadant Tilfælde har Manden altsaa den Udvej, at han betaler Skatten, hvis han kan, og saa gaar der syv lange og syv brede, og han skal spørge Skattedepartementet, om ikke han kunde blive fri; for i Henhold til Finansministerens „klare“ Ord mener han at skulle være fri. Han skal i alle Tilfælde af med Pengene i første Omgang, og saa kan han muligvis have Haab om at faa dem igen senere. Jeg synes ikke, at dette er saa forfærdelig rart. Imidlertid er der ført saa mange Forhandlinger, forstaaer jeg, i Folketingsudvalget, og der er saa

meget sort paa hvidt for det — det har ogsaa været omtalt her —, saa at der nok kan blive Tale om nogle Dispensationer. Jeg vilde nødtigt, at det skulde gaa saadan, at denne Lovgivning skulde virke hemmende paa Initiativet. Det ærede Medlem Hr. Bækgaard var — jeg synes med Rette — inde derpaa. Der er en vis Risiko i den Retning; det tror jeg ikke nogen vil benægte.

Jeg vil dernæst gerne lige sige nogle enkelte Ord om den nye Tanke, at Staten nu skal til at være, det er vel ikke for haardt sagt, Barnepige for et lille Udsnit af Skatteyderne samt for vore Aktieselskaber og vore Andelsselskaber. Personligt kan jeg ikke følge Tanken om Tvangsopsparingen, saaledes som denne her foreslaas, hvad jeg for øvrigt allerede udtalte mig om i Landstinget den 2. Juni. Jeg skal ikke komme ind paa Enkeltheder herom i Dag. Mine Udtalelser staar paa Spalte 836—38 i Landstingstidenden, og jeg henviser dertil. Det vilde ikke være helt uinteressant at faa oplyst, i hvilken Hjerne eller hvilke Hjerner denne Idé er fostret. Jeg vægrer mig ved at tro, at det er i den højtærede Finansministers.

Tilslutning til denne bundne Opsparing har jeg ikke fundet noget Steds i Danmarks Rige uden for Regeringens og Rigsdagens Kreds. Professor, Dr. polit. Jørgen Pedersen skrev i en Artikel om Anti-Inflationsplanen, at mest urimelig af alle Foranstaltninger syntes ham den Skat at være, som kaldes Tvangsopsparing, og senere skrev han, at de foreslaaede Foranstaltninger enten var overflødige eller skadelige. Eller jeg kan nævne Professor, Dr. polit. Carl Iversen, som for faa Dage siden endte en Kronik om Tvangslaanet med de stærke Ord, at det som Helhed maa betegnes som forfejlet og temmelig formaalsløst. Ogsaa en Række andre, f. Eks. Professor, Dr. Max Kjær-Hansen, har nedsabelt Tanken om Tvangsopsparing, saaledes som den her er udformet. Dette gør alt i alt, at Offentligheden har stor Vanskelighed ved at forstaa Berettigelsen af dette Forslag, og en Række Indlæg i Bladene tyder paa det samme. Jeg vil derfor mene, at for en almindelig Lægmand i vort Land er Tanken absurd.

Den højtærede Finansminister siger, at ogsaa Tvangsopsparingen er et Led i Bekæmpelsen af Inflationsfaren. Jeg tror ikke derpaa. Det er min Opfattelse — det vil jeg gentage —, at dette er et Lovgivningsomraade, som vi i hvert Fald ikke endnu har Grund til at bevæge os paa. I Forhold til de store Beløb, 15—16—17